

længtes efter, at der skulde vise sig noget andet.

Det, der nu sker ved Lovforslaget, er først, at Loven af 4. August i Fjor bortfalder; erstattes ikke, forlænges ikke. Jeg for mit Vedkommende ser paa dette uden Sorg, jeg har altid betragtet den Lov som et Misfoster, avlet ved en febrilsk Omfavnelser

— i Hundedagene var det — af de to Partier, der var nødt til at slutte sig sammen om en Fællespolitik. Man skulde synes, at de var lige ved en Adskillelse, men det gaar ofte saaledes mellem to, der har hørt sammen, at ligesom de skal adskilles, bliver Omfavnelsen saa stærk, at Frembringelse finder Sted. Saaledes gik det ogsaa den Gang: der maatte foretages noget i August i Fjor, og det, der skabtes, det, der fødtes, var den saakaldte Importregulering. Min Sympati havde den ikke, af den Grund, at den udgav sig for noget andet, end den i Virkeligheden var. Den var et daarligt Forsøg paa Forbud. Det var ogsaa derfor, den højtærede Landbrugsmminister optraadte saa kraftigt imod den, ikke saa kraftigt, at han gjorde den nogen Fortræd, men saa kraftigt, at han dog forbeholdt sig sin Stilling overfor den. Det var et daarligt Forsøg paa et Forbud, som skulde være til Værn for de to Industrier, for deres Arbejdsgivere og Arbejdere. Om den blev det, kan man altid strides om — det er umuligt bagefter at faa fastslaaet, om den virkelig havde saa stor Betydning. —, men sandsynligt er det naturligvis altid, at naar man forbyder Indførsel af billige Varer fra et Land, fordyres Varerne her i Landet for dem, der skal bruge dem; enten det nu er en Luksusartikel eller en Nødvendighedsartikel, bliver Forholdet omtrent det samme. Jeg tror heller ikke, der var stor Begejstring for den; det gaar jo ofte saaledes, at naar først en Ting er forbi, bliver den meget større og bedre, end den var. Jeg tør ikke benægte, at den fjernede *nogen* Arbejdsløshed, men hvis en Arbejdsløshed kun fjernes lidt, hvis kun nogle faa Arbejdere i Forhold til de mange Tusinde, der er, faar Arbejde, f. Eks. ved Frembringelse af en Vare som Skotøj, og der samtidig sker en meget stærk Fordyrelse af Varen for den øvrige Befolkning, er det noget tvivlsomt; om det var Umagen værd at hjælpe *disse* Arbejdere paa alle de andres Bekostning. Men i hvert Fald, nu er Importreguleringen jo om faa Dage død og begravet, og det er sandelig ikke værd at strides stærkt om den.

I Stedet for den sættes noget, der kaldes et midlertidigt Kriseværn, og dettes Karakter tiltaler mig for saa vidt mere, som

enhver dog kan se, hvad det er: det er den rene Toldforhøjelse og derefter — efter min Mening — en ren Varefordyrelse. For Cigarenes Vedkommende undskyldes Toldforhøjelsen med, at det drejer sig om en Luksusartikel. Jeg kan nu ikke komme ind paa den Tankegang — men jeg er heller ikke saa moralsk som andre Mennesker —, at det er saa uhyre en Luksus at ryge en Cigar eller en Pipe, det er mig vanskeligt at svinge mig op til en moralsk Fordømmelse deraf. Men det er mig paa den anden Side en Beroligelse, at Ministeriet ogsaa ud af dette Luksusforbrug søger at drage saastor en Indtægt som muligt ind i Statskassen; thi det, som er det sikre ved Lovforslaget — det er jo ogsaa blevet sagt af den højtærede Finansminister —, er, at der kommer en Indtægt ind i Statskassen ved den forhøjede Tobakstold; og da denne øjensynlig skal udfyldes med en forøget Afgift paa Tobak — saaledes maa man forstaa den højtærede Finansminister — og rimeligvis en forøget Afgift paa billige Cigarer, kan alle Moralister blive glade ved den Tanke, at det bliver meget dyrere for den almindelige Befolkning at tilfredsstille den Luksustrang, som det er at ryge en mere eller mindre god Cigar. Som sagt, noget skal Mennesker jo have at forsøde Tilværelsen med, og derfor kan jeg ikke hæve mig til en saadan Højde som andre overfor den Luksus, Mennesker hengiver sig til, hverken naar det gælder Øl eller Kaffe eller Tobak eller lignende Ting. Ja, jeg nævner en Artikel som Kaffe; maaske der vil blive indvendt imod mig, at der endnu ikke er lagt forhøjet Told paa denne Artikel, men saa har vi en Kaféskat, som virker akkurat paa samme Maade, saa at selv den tarveligste Kop Kaffe af den nuværende Regering er blevet tilstrækkelig fordyret for alle de Tusinder af Mennesker, der ikke kan faa Kaffen lavet hjemme.

Hvad Skotøjet angaar, synes jeg umægtelig, at efter den Forhandling, der er ført i Dag, og efter de Udtalelser, som det ærede 12te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen), der talte paa Socialdemokratiets Vegne, fremkom med, er den Hjælp, som efter Lovforslaget ydes denne Industri, mere end tvivlsom; ja, næsten umulig; thi da den ærede Landstingsmand samtidig har den Egenskab at være Formand for de samvirkende Fagforbund her i Landet og tydeligt har erklæret, at Arbejderne ikke vil gaa ind paa det Tommeskrueforslag, som den højtærede Indenrigsminister har udtænkt — for det er vel ham, der har udtænkt det —, synes jeg ikke, der kan blive